

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβρεβομεν καὶ πάλιν στὴν γῆν τῶν Ἰερουσαλήμων.

* Ἐτος Ἰλίου καὶ ἑνηκῶσα δεκαπέντε δοξασιμένον,
ποῦ μὲ μάνταις εὐδοκίονους ἀγαθὰ καὶ ἔγδο προσμένον

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προξέμε.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ πῶ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμοῦσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἰοῦδθῆ Νοεμβρίου κ' εἰκοστῆ
καὶ ἀλεύρων ἀφθονία θαυμαστῆ.

Χίλια τρακῶσα καὶ ἔξηνητάνα,
αὐτάρια φθάνουν ἀπὸ τὰ ξένα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένανξένος σκέτος.**

Σὺ, τῆς λέω, ξακουσμένη,
σὺ, τῆς λέω, δοξασιμένη
μὲ τὸ δάφνιον στεφάνι,
πῶς καὶ σήμερα σοῦ φάνη
νὰ ξανὰ ἔγχεις μὲ τὸν δίσκο
καὶ νὰ παίζεις Καραϊσκο;

Πλὴν αὐτὴ δὲν ἀπαντᾷ
καὶ ἀπ' ἔξω καὶ ἔκλει γυρίζει,
καταστράπτει καὶ βροντᾷ
καὶ τὸ Σύμπαν φοβερίζει.

Σὺ πολέπαθη μητέρα,
ποῦ γιὰ κλέη τσαμπουναξ,
πῶς ἀνόπλιος οὐδετέρα
κατορθώνει νὰ παινίξῃ;

Σὺ τοῦ κόσμου τὸ καμάρι
πῶς παθαίνεις ἀοτία,
καὶ ἔχεις τὴν ἐπιστρατεία
μοναχὰ γιὰ τὸ σιτᾷρι;

Σὲ τρομάζει καὶ ἡ σικιά σου,
καὶ ἔμως κόσμον ἀπειλεῖς,
καὶ τὰ πρωτοτόκιά σου
μόνο γιὰ φώμι πουλεῖς.

Μ' ἓνα πρόσωπο ζητιάνου
τώρα δὲν ἀκούς παιάνου
καθενὸς νταληφουσέτη.

Π.— Τι κυτᾶς, ψευτοφυλλάδα;
Φ.— Τὴν μητέρα τὴν Ἑλλάδα.
Π.— Πῶς τὴν βλέπεις, βρὲ ζαγάρι;
Φ.— Τριγυρίζει μὲ ταγάρι,
πλὴν ἴστος ὅμως τῆς σηκῶνει
καὶ τουφέκι καὶ κανόνι,

Κι' ἔπως σ' ἄτα παλῆγὰ τῆς χρόνια
μὲ τουφέκια καὶ κανόνια
ζητιανέσι, Περικλέτο,
ἴστος πολέμου τὸ μπαλέτο.

Μὰς σ' ἄτα τέσσα ξαφνικά τῆς
δὲν ζητεῖ, βρὲ χασομέρη,
μήτε χῶματα δικά τῆς,
μήτε προπατόρων μέρη.

Μὰς σ' τὴν τόση δυστυχία
ἄλλο τίποτα δὲν θέλει,
μοναχὰ φωμιῦ ψιγία
καὶ τὸ τακτικὸ καρβέλι.

Παίζει τοῦ στραβοῦ τὴν λῆρα
εὐκλειῶν πολέμων μάννα,
πάνοπλος ἢ κακομοῖρα
ξαναφαίνεται ζητιάνου.

Ἄσπιτας ἦλθαν χρόνοι,
ζητιανεύεις μὲ κανόνι,
μὲ σταθὶ καὶ μὲ τουφεκί.

Καὶ σὺν ἔῃς ψωμί' ἔμπροσά σου
ρίχνεις κάτω τᾶματά σου,
ἐσχῆς κάθε βᾶσανός σου.

Κι' ἂν παλεύουν τὰ στοιχεῖα
ἐσὺ θέλεις ἡσυχία
καὶ τὸ καθημερινό σου.

B.

II.—Κι' ἐγὼ, καθύμνε Φασουλῆ, κυτάζω τὴν Πατριδα
παντοῦ ψωμί νὰ κυνηγᾷ μὲ μάτια σὺν γαρίδα.

Μέσα σ'τὴν τόση συμφορὰ
δός της, Θεοῦλη μου, ψωμί,
μόνο γιὰ τοῦτο λαχταρᾷ,
μόνο γιὰ τοῦτο πολεμεῖ.

Μόνον ἢ σπάνις σιταριοῦ
τοῦ νέου μας κηφηνاريوῦ
τὴν κεφαλὴ σκληύει.

Κοιμήσου, δοξασημένη μας,
κοιμήσου, χαϊδεμημένη μας,
κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει.

Ἄς κάνουν τὰ Ντιβάνια σου
ψωμιὰ μεγάλα μόνον
φύλλα δαφνῶν ἀφθῶνων.
Πέταξε τὰ στεφάνια σου,
τὰ κρένη, τὰ σπιρούνια,
καὶ πλάγιασε σ'τὴν κούνια.

Κοιμήσου καὶ σ'τὸν ὕπνο σου τραγοῦδα τὸ καρβέλι,
τώρα σιτᾶρι μπόλικο κι' ἡ Βουλγαριὰ σοῦ στέλλει.
Καὶ τώρα πάλι μ' ἕνεῖρα φιλέλληνας πολλοὶ
γλυκὰ σ' ἀποκοιμίζου,
κι' ἐκεῖνοι, ποῦ σ' ἐπότισαν φαρμάκια καὶ χολή,
σήμερα σὲ ψωμίζου.

Ἄστράφτει γύρω καὶ βροντᾷ κάθε στεριά καὶ πόντος,
καὶ σὲ μὲς σ'τ' ἀστραπέδροντα κουνεῖσαι χαρωπῆ,
κι' ἂν βρόντησες, μὰ κανονιόδ' δὲν ἦταν τώρα βρόντος,
κι' ἂν ἀστράφεις, μὰ τουφεκιοῦ δὲν ἦταν ἀστραπῆ.

Ἄσοι τώρα κυβερνοῦν
μακαρίως τὴν κουνουῖν.
Τὴν κουνουῖνε νάνι νάνι
κι' ὕπνον ἦσυχο νὰ κἀνη.

Μὲς σ'τῆς δάφνης σου κοιμήσου
δixως ἔννοιαις σὲ κεφάλι,

κι' ὄλοένα παρακάλε:
νὰ χῆς πάντα τὸ ψωμί σου.

Τῶχ' ἡ μοῖρα σου γραφτὸ
νὰ χαθῆ καὶ τὸ σιτᾶρι...
βρόντα κι' ἀστραφτε γι' αὐτὸ
κι' ἔλο κτύπα τὸ ποδάρι.

Γι' αὐτὸ μόνον πανοπλία
καὶ φοβέρας ὄλοένα,
πάνε κι' ἔρχονται τὰ πλοια
μὲ σιτᾶρι φορτωμένα.

Τὴν κουνουῖνε τὴν μητέρα,
ἐποῦ τόσο ἐκτιμᾶται,
καὶ πανόπλιος οὐδὲτέρα
τὸν Βαρούχειον κοιμᾶται.

Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτους τὴν κουνῶ, κι' ἐκεῖνη λέει
τὰ παλῆα καὶ νέα κλέη.
Τὴν κουνῶ τὴν κιτρινάρα,
τὴν κουνῶ τὴν διακονιάρα.

Καὶ τῆς λέω κἄτι λόγια,
ποῦναι ζάχαρες καὶ μέλια,
καὶ σ'τὸν ὕπνο της ἡ τζόγρια
βλέπει φο ὄρους μὲ καρβέλια.

**Νανούρισμα γλυκὸ
μὲ τόνο μουσικὸ.**

Μαχαίρια καὶ πηροῦνια
ἄς ἀκονίσουμε,
καὶ βάλτε τὴν σ'τὴν κούνια
νὰ τὴν κουνήσουμε.

Προθύμως γιὰ πεινῶντας
ἄς ζοδέψουμε,
καὶ γέρους κυβερνῶντας
ἄς χαϊδέψουμε.

Θέλω τρανὴ κυρία
νὰ νομιζῶσαι,
κι' ἀπὸ τὴν Βουλγαρία
νὰ ψωμιζῶσαι.

Τοῦτο, μαννοῦλα δόλια
σκέψις μόνη σου,
κι' ἄς μπηκαν σ'τὰ Βιτάλια
οἱ γειτόνοι σου.

Μεγάλο πανηγύρι
κάνουν Ἄρηδες,
μπηκαν σ'τὸ Μοναστήρι
Ἄρκο·βιάρηδες.